

ΚΥΝΗΓΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ.

ΣΥΝΟΔΙΑ τις Ἀγγλων ἐκ πολεμικοῦ πλοίου ἐξεκίνησε νὰ ἀναβῆ ἓνα τῶν ποταμῶν τοῦ ἐν Ἀφρικῇ Κόλπου Δελαγόα, ἐπὶ σκοπῶ τοῦ νὰ κυνηγήσῃ τὸν ἰπποπόταμον. Ἐνῶ δ' ἐξήτουν τὰ καταγῶγια τῶν παμμεγεθῶν τούτων ζώων, ἤκουσαν ὀξεῖάν τινα ὠργισμένην κραυγὴν, καὶ πάραυτα ὁ κύριος Β., σημαιοφόρος, ὤρμησεν ἐκ τοῦ καλαμῶνος, μὲ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ αἰμοσταγές, τρανῶς ἐπικαλούμενος βοήθειαν ὑπὲρ τοῦ τοποτηρητοῦ Ἀ., καθ' οὗ ἑλέφας εἶχε προσβάλει τὴν στιγμήν ἐκείνην. Ἡ συνοδία προσήγγισεν εἰς τὸν τόπον τοῦ κινδύνου, καὶ εὐρήκαν τὸν ἀτυχή αὐτῶν σύντροφον ἀκίνητον καὶ ὑπτιον ἐπὶ τῆς γῆς, ἐσκεπασμένον ἀπὸ αἷμα καὶ λάσπην, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ ἐκπετωμένους, ἐν ὅλῃ τῇ φρίκῃ βίαιου θανάτου. Ἐπέρασε μὲν ἱκανὴ ὥρα πρὶν δεῖξῃ συμπτώματα τινα ζωῆς· ἐπέτυχον ὁμῶς νὰ μεταφέρωσιν αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον, ὅπου βαθμηδὸν ἀνέλαβε· καὶ αὐτὸ ἀρκετὰ συνήλαθεν, ἰστορήσε τὰ εἰς αὐτὸν συμβεβηκότα, ἐξ ὧν φαίνεται ἡ παράδοξος θυμοσοφία τοῦ ἀγρίου ἐλέφαντος.

Κατὰ τὴν πρώτην πλησίαν τοῦ ζώου, ἐστοχάσθη αὐτὸ ὁ τοποτηρητής Ἀ. ὡς εὐμεγέθη ἰπποπόταμον, ἀλλὰ ταχέως ἐκβῆκεν ἀπὸ τὴν ἀπάτην. Ὁ ἐλέφας, ὅστις ἐφαίνετο πολὺ παρωργισμένος διὰ τὴν ἐπέμβασιν, ἐκυμάτισε τὴν προβοσκίδα εἰς τὸν ἀέρα, ἀνυψώθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων αὐτοῦ ποδῶν, περιστράφη ταχέως, καὶ μὲ ὀξεῖαν, ἐμπαθῆ κραυγὴν, ὤρμησεν ἐξοπίσω τοῦ ἀνδρός, κατασπῶν τοὺς ἐμποδίζοντας αὐτὸν καλάμους. Ὁ τοποτηρητής ἔδραμεν ὅσον τάχιστα, καὶ δι' ὀλίγην ὥραν εἶχεν ἐλπίδα νὰ διασωθῆ, ἐπειδὴ ὁ ἐλέφας, ὀμματιάσας ἓνα τῶν ναυτῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς δένδρου, περὶ τοὺς εἴκοσι πόδας ὑψηλοῦ, καὶ τρεῖς τὴν περιφέρειαν, ἀπειλοῦντα αὐτὸν μὲ τὴν φωνὴν καὶ τὰς χειρονομίας του, καὶ συγχρόνως ἐτοιμαζόμενον νὰ πυροβολήσῃ, ἐστράφη, καὶ κραυγάζων καὶ λυσσώδης, ἀνεπήδησε κατὰ τοῦ δένδρου, ὡς διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον· ἀλλὰ τὸ ὑπερβολικὸν βῆρος του κατέβαλε τὸ δένδρον, χωρὶς ὁμῶς βλάβην τοῦ ναύτου, ὅστις ἔτρεχε μετὰ τῶν καλῶμων. Τὸ ἀγριον θηρίον ἐδίωξε τοῦτον, ἀφρίζον ἀπὸ τὴν μανίαν, μέχρι τῆς ὑψηλῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ ὁ ἔντρομος ναύτης ἐκραύγαζε μεγαλοφώνως, “Ἐλέφας! Ἐλέφας!” ἔωσεν, ἤδη ἐγγίζοντος τοῦ διώκτου, ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κατωφερείας, ὅπου οἱ λοιποὶ κυνηγοί, οἵτινες εἶχον ἀκούσει τὰς κραυγὰς του, ἦσαν ἐτοιμασμένοι, καὶ πάραυτα ἐπυροβόλησαν κατὰ τοῦ ἐλέφαντος. Τοῦτο ἔκαμεν αὐτὸν νὰ στραφῆ μὲ διπλάσιαν ὀρμὴν κατὰ τοῦ κυρίου Ἀ., ὅστις, εἰς τὴν προθυμίαν του νὰ ἐκφύγῃ, προσκρούσας ἔπεσε, τὸ δ' ἐμίμεγες θηρίον ἔδραμεν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καὶ συνέτριψε τὴν πτέρναν του.

Εὐθύς ἀπὸ ἐπέρασεν, ὁ κύριος Ἀ. ἐσηκώθη, καὶ χωλαίνων ἀπὸ τὸν πόνον, ἐξήτησε πάλιν νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τὸ θηρίον ἐπανήλαθεν εἰς τὴν προσβολήν· ἡ προσβοσκίς

τοῦ ἐτινάχθη ἄνω κάτω εἰς τὸν ἀέρα, καὶ εἰς μίαν στιγμήν ὁ ἄθλιος ἀξιωματικὸς ἔπεσεν ἀναίσθητος καταγῆς. Συνελθὼν ὀλίγον τι, εἶδε τὴν θέσιν αὐτοῦ ἀπηλπισμένην· ὁ τερατώδης ἀνταγωνιστὴς ἴστατο ὑπεράνω του, ὄλος ὀργὴ καὶ μανία, κτυπῶν τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας του, καὶ ἀνορύττων αὐτὴν μὲ τοὺς ὀδόντας του. Ὅτε κατὰ πρῶτον εἶδεν αὐτοὺς ἡ συντροφία, ὁ κύριος Ἀ. ἔκειτο μετὰ τῶν ποδῶν τοῦ ἐλέφαντος, καὶ ἂν ἦτο σκοπὸς τοῦ ζώου νὰ θανατώσῃ αὐτὸν, ἠδύνατο εὐκολώτατα, ἓνα πόδα θέτον εἰς τὸ ἀναίσθητον σῶμά του, νὰ καταθραύσῃ τὸν δυστυχῆ· ἀλλὰ πιθανὸν ὅτι ἐσκόπευε μόνον νὰ παιδεύσῃ καὶ νὰ τρομάξῃ, ὄχι νὰ θανατώσῃ· τοιαύτη δὲ εἰκασία συμφωνεῖ ἐντελέστατα μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ γενναίου μὲν, ἐκδικητικοῦ δὲ τούτου ζώου.

Τὴν ἐσχάτην φορὰν, καθ' ἣν ὁ ἐλέφας ἐπανήλαθε πρὸς τὸν κύριον Ἀ., ἔφερε τὴν προβοσκίδα του πλήρη ἀπὸ λάσπην· γυρίσας δ' αὐτὸν ὑπτιον, καὶ ἀνοίξας βιαστικῶς τὸ στόμα του, ἐφύσησεν αὐτὴν ἐντὸς εἰς τὸν λάρυγγά του. Τοῦτο ἐπέφερε τὴν ὀγκωμένην ὄψιν τοῦ προσώπου τοῦ κυρίου Ἀ., ὅστις σχεδὸν ἦτο πεπνιγμένος, καὶ διὰ τρεῖς ἡμέρας ἐξηκολούθει ἐξεμῶν ποσότητας γαλανωπῆς ἄμμου.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΟΔΟΠΟΡΟΣ.

ΤΟ μαῦρον νέφος κάμνει τὸν ὀδοπόρον νὰ ταχύνη τὸ βῆμά του, καὶ νὰ ἐνθυμηθῆ τὴν πατρίδα του· ἐνῶ, ἐξ ἐναντίας, ἡ καλὴ ἡμέρα καὶ ὁ εὐχάριστος δρόμος τὸν κάμνουσι ν' ἀργοπορῆ, καὶ ὑφαρπίζουσι ἀπὸ τὴν καρδίαν του τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐπιθυμίας. “Ὅπως καὶ ἂν φρονῶσιν οἱ ἄλλοι, ἐγὼ ὁμῶς τὸ νομίζω εὐεργασίαν τοῦ Θεοῦ, ὅτι κάποτε νέφη τινὰ σκοτίζουσι τὸν ἥλιόν μου, καὶ συχναί θλίψεις μὲ στεροῦσι τὰς ἀναπαύσεις μου· διότι αἰσθάνομαι ὅτι, ἐάν ταξιδεύων ἤθελον εὐρίσκειν ἀνενόχλητον ἀνάπαυσιν καὶ μεγάλην φιλίαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου, ταχέως ἤθελον λησμονῆσαι τὸν οἶκον τοῦ Πατρός μου, καὶ τὴν κληρονομίαν μου.

Ο ΚΑΛΙΣΤΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΕΡΩΤΗΘΕΙΣ ὁ Ἀλέξανδρος, “Ποῦ θέτεις τοὺς θησαυρούς σου;” σοφάτα ἀπεκρίθη, “Μετὰ τῶν φίλων μου,” πεπεισμένος ὅτι ἐκεῖ ἤθελον φυλαχθῆν ἀσφαλῶς, καὶ ἐπιστραφῆ μὲ ἀΐησιν. Ποίαν ἀνάγκην ἔχεις τοῦ νὰ πλατύνῃς τὰ σιτοφυλάκιά σου; Δὲν ἐξεύρεις ποῦ νὰ θέσῃς τ' ἀγαθὰ σου; Κάμε τοὺς φίλους τοῦ Χριστοῦ ταμείον σου, καὶ τοὺς κόλπους τῆς χήρας καὶ τοῦ πτωχοῦ ἀποθήκην σου· ἐδῶ εἶναι ὁ πλοῦτός σου ἀσφαλῆς, διότι οὔτε ὁ κλέπτης τὸν κλέπτει, οὔτε ὁ χρόνος τὸν φθείρει, οὔτε ἀπὸ περιστάσεις χάνεται· ἐδῶ μάλιστα αὐξάνει· ἐδῶ τὸ ὀλιγοχρόνιον δῶρον λαμβάνει ἀνταμοιβὴν αἰώνιον. Δὲν ὑπάρχει γῆ τόσον καρποφόρος, ὅσον ὁ κόλπος τοῦ πτωχοῦ, ὅστις γεννᾷ καρπὸν ἑκατονταπλασίονα.